

ринътъ има право да се удовлетвори отъ заложенитѣ прѣдмети съгласно чл. чл. 320 и 322-й.

Чл. 371. Ако прѣдметътъ на коммисионния договоръ е покупка или продажба на стоки, мѣнителници или цѣнни книги, които иматъ бурсова или пазарна цѣна, то, ако до вѣрителътъ не се е распоредилъ друго-яче, коммисионерътъ, въ случай на покупка, има право самъ да достави, като продавачъ, въпроснитѣ нѣща, а въ случай на продажба, самъ, като купувачъ, да ги задържи.

Въ тоя случай обязанността на коммисионера да дава смѣтка се ограничава само върху удостовѣрението на това, че той при прѣмѣстванието на цѣната се е съобразилъ съ съществувавшата при изпълнение на порѣжката бурсова или пазарна цѣна. При това той може да си прѣсмѣтне и условеното или онова възнаграждение, което е прѣдвидено въ чл. 367-й, а така също и обикновеннитѣ разноси, които редовно възникватъ.

Ако едновременно съ увѣдомлението за извършената порѣжка коммисионерътъ не е посочилъ едно трето лице, като купувачъ или продавачъ, то до вѣрителътъ може да счита коммисионера за купувачъ или продавачъ.

Чл. 372. Ако до вѣрителътъ е отгѣглилъ порѣжката и коммисионеринътъ се е извѣстилъ за това, прѣди да е прѣдалъ на пощата извѣстието за изпълнението на порѣжката или прѣди да е съобщилъ това устно на до вѣрителя, то коммисионеринътъ не може вече да се ползува съ правото да фигурира като продавачъ или купувачъ.

Чл. 373. Правилата, прѣдвидени въ настоящата глава, се приспособяватъ и тогава, ако търговецътъ, безъ да влиза това въ кръга на редовната му търговия, сключва по порѣжка за други, но въ свое име, отдѣлни търговски сдѣлки.